

BESTSELLER SUNDAY TIMES

všetko,
čo viem
o ~~žúrovaní,~~
~~randení,~~
~~priateľstve,~~
~~práci,~~ ~~živote,~~
láske

„Veľmi, ale VEĽMI
záživné! Nehnevajte sa
na mňa, ak poviem,
že *Pietra, čo viem o štýle*
je Sex v meste pre mileniiovú
generáciu, lebo to myslím
ako veľkú pochvalu.“

RED

dolly
alderton

Všetko,
čo viem
o láske

Dolly Alderton

Všetko,
čo viem
o láske

slovar

Prvýkrát vyšlo v Spojenom kráľovstve v roku 2019
vo vydavateľstve Penguin Books.

Copyright © 2018 by Dolly Alderton
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024
Translation © Tamara Chovanová 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť
nijakou formou reprodukováaná, kopírovaná alebo rozmnožovaná
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bojnická 10,
830 00 Bratislava, v roku 2024.

Z anglického originálu *Everything I Know About Love*
vydaného vo vydavateľstve Penguin Books
preložila Tamara Chovanová.

Verše preložila Jana Kantorová-Báliková.

V knihe boli použité citáty z diel Margaret Atwood: *Volali ma
Grace* (Slovart, 2020, preklad Jana Juráňová) a Sylvia Plath:
Sklenený zvon (Slovart, 2015, preklad Igor Navrátil).

Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová

Editorka Jana Behulová

Zalomenie Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-6582-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Venujem Florence Kleinerovej

Obsah

Všetko, čo som vedela o láske ako tínedžerka	9
Chalani	11
Denník nevydarených rande – dvanásť minút	22
Kronika zlých párty – internát Londýnskej univerzity, Silvester 2006	24
Ožranka mieri do Leamington Spa	29
Recept na makaróny so syrom po opici	47
Denník zlých rande – hotel na Main Road v Ealingu	49
Kronika zlých párty – Cobham, Silvester 2007	51
Milí všetci, ktorých som v živote stretla, aj zopár iných, ktorých som nestretla!	56
Trochu tučná, trochu chudá	58
Všetko, čo som vedela o láske, keď som mala dvadsaťjeden	71
Nevítaná spoločníčka – môj život v úlohe piateho kolesa na voze	73
Veci, ktorých sa bojím	83
Som Björn Again	85
Čo ma najviac rozčuľuje, keď ľudia hovoria	93
Nemoderné baby z nemoderného Camdeny	94
Recept zvodkyne: Morský jazyk na mlynársky spôsob	106
Milí priatelia, s ktorými sa normálne iba opíjam	108
Recept na jablkovú pizzu so zmrzlinou, ktorú nemožno pokaziť	113
„Nič sa nezmení“	115
Denník zlých rande – tristolibrový účet v reštaurácii	131
Kronika zlých párty – náš dom v Camdene, Vianoce 2014	132

VŠETKO, ČO VIEM O LÁSKE

Recept na sendvič pre vykopnuté z klubu	135
Denník zlých rande – 11 hodín predpoludním, bozkávanie v úplne triezvom stave	137
Všetko, čo som vedela o láske ako dvadsaťpäťročná	140
Dôvody, prečo je dobré mať frajera, a dôvody, prečo je dobré nemať frajera	142
Tottenham Court Road a objednanie sračiek z Amazonu	144
Moje milé	162
Nákupný zoznam na jeden týždeň	165
Florence	167
Recept na praženicu	178
Esemesky, ktoré mi moja spolubývajúca India dovolila poslať zo svojho mobilu, pričom som sa tvárila, že ich poslala ona	179
Zdravím všetky ženy, ktoré Emily poznala za posledných dvadsaťosem rokov!	186
Moja terapeutka hovorí	190
Milá Dolly Nevieľmaká Aldertonová	204
Hotel zlomených srdc	208
Môj guru	224
Želám dobré ráno všetkým Kareniným plodným aj neplodným priateľkám!	242
Stačí!	245
Dvadsaťosem lekcií, ktoré som dostala za dvadsaťosem rokov	255
Návrat domov	260
Všetko, čo som vedela o láske ako dvadsaťosemročná	268
Tridsiatka	272
Recept na narodeninovú tortu pre psychicky zrútenú oslávenkyňu	288
Všetko, čo viem o láske v tridsiatke	291
Podakovanie	295

Všetko, čo som vedela o láske ako tínedžerka

Romantická láska je tá najdôležitejšia a najvzrušujúcejšia vec na svete.

Ak ju nemáte, keď dospejete, potom ste zlyhali ako mnohé moje učiteľky umenia, ktoré majú pred menom „slečna“, nie „pani“, nosia trvalú a etnické šperky.

Je dôležité sexovať s mnohými mužmi, ale nie viac ako desiatimi.

Ako slobodná žena v Londýne budem mimoriadne elegantná, štíhla, budem nosiť čierne šaty, popíjať martini a s mužmi sa budem stretávať iba na autogramiádach a vernisážach. Známkou ozajstnej lásky je, keď sa kvôli vám pobijú dvaja chalani. Ideálne, ak pritom tečie krv, ale nikto nemusí ísť do nemocnice. Ak budem mať šťastie, jedného dňa sa to príhodi aj mne.

Je dôležité prísť o poctivosť po dovŕšení sedemnástich rokov, ale pred dosiahnutím osemnástich. Aj keď sa to stane deň pred narodeninami, je to v poriadku, ale ak sa dožijete osemnástich rokov ako panna, nikdy nebudete sexovať.

Môžete sa bozkávať s toľkými chalunami, s koľkými chcete, to je v poriadku, nič to neznamená, je to cvik.

Správni chalani sú vždy vysokí židia a majú auto.

Najlepší sú starší chalani, lebo sú skúsenejší a nemajú až také prísne nároky.

Keď si vaše kamošky nájdu frajerov, je s nimi zrazu nuda. Zábavné je to len vtedy, ak máte frajera aj vy.

Ak sa kamošíek vôbec nevyptujete na ich frajerov, napokon im svitne, že vás to nudí, a prestanú o nich dookola rozprávať.

Je vždy lepšie vydať sa trochu neskôr, keď ste si užili život. Povedzme v dvadsiatich ôsmich rokoch.

Farly a mne sa nikdy nebude páčiť ten istý chalan. Lebo ona má rada nízkych a drzých, ako je Nigel Harman z *Eastenders*, a mne sa páčia záhadní mačovia, ako je Charlie Simpson zo skupiny Busted. Preto naše priateľstvo vydrží večne.

Jakživ som nezažila romantickejšiu chvíľu, než keď sme sa s Lauren predvádzali na Valentína v bare v St. Albans, spievala som *Lover, You Should've Come Over* a Joe Sawyer sedel vpredu so zatvorenými očami, lebo predtým sme sa rozprávali o Jeffovi Buckleym a je to jediný chalan, ktorého poznám, čo mi dokonale rozumie a chápe, o čo mi ide.

V živote som sa necítila tak trápne, ako keď som sa pokúšala pobozkať Sama Leemana, ktorý sa odo mňa odtiahol a ja som spadla dopredu.

A v živote nezažijem taký bolestný okamih, ako keď som sa dozvedela, že spevák Will Young je gej, a musela som sa tváriť, že som v pohode, ale s plačom som spálila zápisník viazaný v koži, ktorý som dostala pri birmovke a písala som doň o našom spoločnom živote.

Chalanom sa fakt páči, keď sa s nimi rozprávate hrubo, a zdá sa im nevhodné, ak ste veľmi milá, lebo majú pocit, že sa k nim správate ako k malým deťom.

Keď konečne budem mať frajera, na ničom inom mi nebude záležať.

Chalani

U niekoho charakterizuje čas dospievania radostný krik jeho súrodencov hrajúcich sa v záhrade. Pre iných je dôležitým zvukom štrnganie reťaze na milovanom bicykli, na ktorom jazdili po kopcoch a údoliach. Niektorí si spomínajú na štebot vtákov cestou do školy alebo na futbal na ihrisku. Pre mňa bolo dôležitým zvukom dial-up pripojenie k internetu.

Ešte vždy to mám v pamäti. Plechové pípanie telefónu, divoký tanec tónov, hrozivé šušťanie ako z iného vesmíru, vysoký tón, ktorý prezrádzal, že nastal nejaký pokrok, potom dva tiché údery, biely šum. Ten šum naznačoval, že najhoršie už máte za sebou. „Vitajte na internete,“ ozval sa upokojujúci hlas. „Máte mail.“ Za zvukov pripájania som tancovala po izbe, aby mi ten trýznivý čas rýchlejšie ubehol. Vymyslela som si choreografiu z póz, čo som sa naučila na baletе: *plié* pri pípaní, *pas de chat* pri úderoch. Robila som to každý večer, keď som sa vrátila domov zo školy. Pretože to bol soundtrack môjho života. Pretože roky dospievania som strávila na internete.

Mala by som vám povedať, že som vyrástla na predmestí. Tým sa mnohé vysvetľuje. Keď som mala osem rokov, moji rodičia dospeli ku krutému rozhodnutiu presťahovať sa z prízemného bytu v Islington do väčšieho domu v Stanmore; bola to posledná zastávka metra na linke Jubilee na najvzdialenejšom okraji severného Londýna, bezvýrazná periféria, skôr pozorovateľ zábavy než jej účastník.

Keď vyrastáte v Stanmore, nie ste ani obyvateľ mesta, ani dediny. Bývala som príďaleko od Londýna, aby som patrila

k tým kúlovým deckám, ktoré chodili do nočného klubu Ministry of Sound a nosili kvalitné oblečenie z prekvapujúco dobrých secondhandov v južnom Londýne. Rovnako som bola pridaleko od dedín v kopcoch Chilterns, aby som patrila k tým červenolícim neskrotným tínedžerkám, ktoré nosili staré rybárske pulóvre, ako trinásťročné sa učili jazdiť na otcovom citroëne, chodili do lesa s bratancami a užívali LSD. Predmestie severného Londýna bolo doslova vákuum identity. Bolo béžové ako plyšové koberce, ktoré mali v každom dome. Nebolo tam umenie, kultúra, staré budovy, parky, nezávislé obchody ani reštaurácie. Zato tam stáli golfové kluby, reštaurácie Prezzo, súkromné školy, príjazdové cesty, kruhové objazdy a nákupné centrá so skleneným stropom. Všetky ženy vyzerali rovnako, domy boli postavené rovnako aj autá boli rovnaké. Človek sa mohol prejavíť iba tak, že minul peniaze na homogénny majetok – zimná záhrada, kuchynská prístavba, auto s navigáciou, all inclusive dovolenku na Malorke. Pokiaľ ste nehrali golf, nechceli ste melír alebo chodiť po výstavnej sieni volkswagenu, nemali ste tam absolútne čo robiť.

Platilo to hlavne vtedy, ak ste boli vydaní na milosť vlastnej mame, aby vás rozvážala v spomínanom Volkswagene Golf. Našťastie som šesť kilometrov od našej slepej uličky mala najlepšiu kamošku Farly a jazdila som k nej na bicykli.

Farly bola a ešte vždy je celkom iná než ktokoľvek v mojom živote. Zoznámili sme sa v škole, keď sme mali jedenásť rokov. Bola a stále je môj pravý opak. Má tmavé vlasy, ja ich mám svetlé. Je dosť nízka, ja som dosť vysoká. Vždy si všetko dôkladne naplánuje, ja robím všetko v poslednej chvíli. Má rada poriadok, ja mám sklony byť neporiadna. Miluje pravidlá, ja ich nenávidím. Nie je egocentrická, ja som presvedčená, že moja hrianka je natoľko dôležitá, aby som o nej napísala na sociálne site (na tri rôzne kanály). Ona žije v prítomnosti, sústredená na svoje úlohy, ja žijem napoly v reálnom, napoly vo

fantastickom živote vo svojej hlave. Ale akosi nám to funguje. Nikdy som nezažila väčšie šťastie, než keď sa Farly v roku 1999 posadila na hodine matiky do mojej lavice.

Moje dni s Farly vyzerali vždy rovnako – sedeli sme pred telkou, napchávali sme sa bagelmi a čipsami (ale iba keď naši neboli doma – ďalšou črtou predmestskej strednej triedy je to, že je mimoriadne chúlolistivá na pohovky a ješ' v obývačke je „prísne zakázané“) a pozerali sme na Nickelodeone+1 americké tínedžerské sitcomy. Keď sme už videli všetky časti seriálu *Sister, Sister, Dve z jedného cesta* a *Sabrina – mladá čarodejnica*, preladili sme na hudobné kanály a s otvorenými ústami zírali na obrazovku, každých desať sekúnd sme prepínali z MTV na MTV Base a VH1, hľadajúc jedno konkrétne Usherovo video. Keď nás to už nudilo, vrátili sme sa na Nickelodeon+1 a znova si pozreli všetky americké tínedžerské sitcomy, ktoré sme videli pred hodinou.

Spevák Morrissey kedysi opísal svoj život tínedžera ako „čakanie na autobus, ktorý nikdy neprišiel“. Ten pocit sa len zhorší, keď dospievate na mieste, ktoré pripomína bežovú čakáreň. Bola som znudená, smutná, osamelá a túžila som, aby hodiny detstva čím skôr pominuli. A vtedy sa zjavil galantný rytier v žiarivej zbroji – dial-up pripájanie na internet na veľkom rodinnom počítači. A potom prišiel MSN Instant Messenger.

Keď som si stiahla MSN Messenger a začala pridávať mailové adresy – kamošíek zo školy, kamošíek kamošíek, kamošíek z okolitých škôl, ktoré som nikdy nestretla – cítila som sa, akoby som vo väzení klopkala na stenu cely a niekto klopkať nazad. Akoby som na Marse našla trávu. Akoby som zapla rádio a namiesto praskotu konečne počula ľudský hlas. Bol to únik z predmestskej apatie k blahobytu ľudského života.

MSN bolo v tínedžerskom veku viac než spôsob kontaktu s kamoškami, bolo to miesto. Tak si na to spomínam – ako na

izbu, kde som každý večer celé hodiny sedela, kým som nemala červené oči od vysilenia. Aj keď sme opustili predmestie a naši veľkoryso vzali môjho brata a mňa na dovolenku do Francúzska, aj tam som každý deň sedela v izbe. Len čo sme prišli do nového penziónu, ako prvé som sa spýtala, či majú počítač s internetom – zvyčajne to bol staručký stolový počítač v tmavom suteréne –, prihlásila som sa na MSN Messenger a bez zábran som tam sedela a četovala celé hodiny, zatiaľ čo v kresle za mnou sedel rozmrzený francúzsky tínedžer a čakal, kedy príde na rad. Vonku pieklo provensalské slnko, zvyšok rodiny ležal pri bazéne a čítal, ale rodičia vedeli, že pokiaľ ide o MSN Messenger, som neoblomná. Bol to stredobod mojich priateľstiev. Môj súkromný priestor. Jediné, čo bolo moje. Ako hovorím, bolo to skutočné miesto.

Moja prvá mailová adresa bola `cloviecik_1_4@hotmail.com`, ktorú som si vytvorila ako dvanásťročná v škole na hodine informatiky. Číslo 14 som zvolila preto, lebo som predpokladala, že budem mailovať iba dva roky a potom sa mi to bude zdať hrozne detinské. Dopriala som si tento nový módnny výstrelok a jeho excentrickosť, kým adresa na moje štrnásť narodeniny nestratí význam. MSN Messenger som začala využívať až ako štrnásťročná a vtedy som zmenila adresu na `will-youngjemnam@hotmail.com`, čím som vyjadrila svoju novú lásku k víťazovi *Pop Idolu* z roku 2002. Vyskúšala som aj adresu `ja_herecka@hotmail.com` po tom, čo som podala strhujúci výkon ako pán Sniežik v školskom predstavení *Kolotoča*.

Keď som si stiahla MSN Instant Messenger, znova som sa vrátila k adrese `cloviecik_1_4@hotmail.com` a tešila som sa, ako sa mi rozrástli kontakty spolužiačok, odkedy som tú adresu vytvorila. Ale kľúčové bolo získať chalanov. V tom čase som nijakých nepoznala. Čas strávený s chlapmi sa týkal môjho brata, malého bratanca, otca a jedného-dvoch otcových partnerov z kriketu. Ale MSN mi priniesol mailové adresy

a stelesnenie nových voľných fantómových chalanov. Šla-
chetne mi ich dohodili rozličné baby zo školy, ktoré sa cez
víkendy stretávali s chalanmi a veľkoryso posielali ich mailo-
vé adresy študentstvu. Tí chalani krúžili na MSN. Každá baba
z našej školy si ich pridala ako kontakt a všetky sme zažili svo-
jich pätnásť minút slávy, keď sme s nimi četovali.

Chalani patrili do troch kategórií. Po prvé, bol to krst-
ný syn ich mamy alebo vzdialený rodinný priateľ, s ktorým
vyrástla. Normálne bol o jeden-dva roky starší než my, veľ-
mi vysoký, štíhly a mal hlboký hlas. Do tejto kategórie patrili
aj sused spolužiaka. Ďalšou triedou boli prvostupňoví a dru-
hostupňoví bratanci nejakej spolužiačky. A napokon najexo-
tickejší boli chalani, s ktorými sa niekto zoznámil na rodinnej
dovolenke. To bolo čosi ako svätý grál, lebo ten chalan mohol
byť odkiaľkoľvek, hoci aj z Bromley alebo Maidenheadu, a pri-
tom ste sa s ním mohli rozprávať na MSN Messengeri, ako-
by ste boli v tej istej miestnosti. Šialenstvo! Dobrodružstvo!

Rýchlo som si vyrobila adresár týchto tulákov a dala im
samostatnú menovku na zozname kontaktov označenú CHA-
LANI. Rozprávala som sa s nimi celé týždne – o tom, čo bude-
me robiť po maturite, o našich obľúbených skupinách, o faj-
čení, popíjaní a o tom, ako „ďaleko“ sme sa dostali s opačným
pohlavím (vždy to bol len prehnaný výplod mojej fantázie).
Samozrejme, netušili sme, ako ten druhý vyzerá; to bolo pred-
tým, než prišli mobily s foťákmi a profily na sociálnych mé-
diách, takže sme museli vychádzať len z malej fotky na MSN
profile a z toho, ako sa sami opísali. Niekedy som si dala ná-
mahu a maminým skenerom som preniesla fotku, na ktorej
som vyzerala dobre pri rodinnom obede alebo na dovolen-
ke, potom som starostlivo vystrihla tetu alebo starého otca,
ale bolo s tým veľa práce.

Príchod virtuálnych chalanov do sveta našich spolužia-
kov znamenal celý rad nových konfliktov a drám. Stále sme

klebetili o tom, kto sa s kým rozprával. Baby prisahali vernosť chalanom, s ktorými sa nikdy nestretli, a zakomponovali podčiarknuté krstné meno chalana do svojho užívateľského mena s hviezdičkami a srdiečkami po oboch stranách. Niektoré baby si mysleli, že sa s chalanom exkluzívne rozprávajú online iba ony, ale tie užívateľské mená svedčili o niečom inom. Občas si vás pridali baby zo susednej školy, s ktorými ste sa nikdy nestretli, a rovno sa vás spýtali, či sa rozprávate s tým istým chalanom ako ony. Stávalo sa – a to boli v spoločenskej miestnosti vždy varovné historiky –, že ste nešťastnou náhodou odhalili na MSN vzťah s chalanom, napísali ste mu správu do nesprávneho okna a poslali ste ju jeho kamošovi. Z toho vznikali tragédie shakespearovských rozmerov.

Na MSN bolo treba dodržiavať zložitú etiketu; ak ste boli vy aj chalan, ktorý sa vám páčil, prihlásení, ale nerozprával sa s vami, najbezpečnejší spôsob, ako upútať jeho pozornosť, bolo odhlásiť sa a znova sa prihlásiť, čo ho upozornilo, že ste sa vrátili, a mali ste nádej, že s vami začne komunikovať. Bolo možné skryť svoju prítomnosť, ak ste sa nechceli rozprávať s nikým iným, len s konkrétnym kontaktom, a mohli ste to urobiť tajne. Šlo o zložitý tanec dvorenia a ja som sa na ňom ochotne zúčastňovala.

Táto dlhá korešpondencia málokedy viedla k stretnutiu v reálnom živote, a ak sa tak náhodou stalo, takmer vždy sa to skončilo nepríjemným sklamaním. Farly súhlasila, že sa stretne s istým Maxom s dvojitém priezviskom – na MSN bol notoricky známy ako Casanova, rád posielal babám Baby G hodinky –, po dlhých mesiacoch četovania si s ním dohodla rande pri trafike v Bushey. Keď tam prišla, stačil jej jediný pohľad a celá vydesená sa skryla za kontajner. Dívala sa, ako jej z telefónnej búdky vyvoláva na mobil, ale nedokázala sa s ním osobne stretnúť a upaľovala domov. No naďalej spolu každý večer celé hodiny četovali na MSN.

Ja som mala dvoch chalanov. S prvým som sa stretla na dešivom slepom rande v nákupnom centre, netrvalo to ani pätnásť minút. Druhý chalan bol z neďalekej internátnej školy, četovala som s ním takmer rok, prv než sme si dohodli prvé rande v stanmorskom Pizza Expresse. Nasledujúci rok sme mali aj nemali vzťah; nemali sme ho hlavne preto, lebo bol vždy zavretý v škole. Ale občas som ho navštívila, vtedy som si narúžovala pery a priniesla som mu plnú kabelku cigariet, cítila som sa celkom ako Bob Hope, keď ho počas druhej svetovej vojny poslali zabávať vojakov. Ten chalan nemal na intráku prístup na internet, takže MSN neprichádzal do úvahy, ale nahradili sme to listami, ktoré sme si písali každý týždeň, a dlhými telefonátmi, z ktorých bol otec zúfalý, keď mu každý mesiac prišiel trojciferný účet za pevnú linku.

V pätnástich som nadviazala ľúbostný vzťah, ktorý ma pohltil viac než čokoľvek iné, čo sa stalo na MSN Instant Messengeri. Spriatelila som sa s pehavou babou s bujnými vlasmi a orieškovými očami zvýraznenými čiernou ceruzkou. Volala sa Lauren a od malička sme sa stretávali na narodeninových párty v Hollywood Bowle, ale oficiálne sme sa zoznámili vďaka nášmu spoločnému priateľovi Jessovi v jednej z mnohých stanmorských talianskych reštaurácií. Ten vzťah bol presne taký, aký som videla vo všetkých romantických filmoch, čo som kedy pozerala na ITV2. Rozprávali sme sa, kým nám nevyschlo v ústach, vedeli sme dopovedať vety tej druhej, smiali sme sa, až sa za nami obracali ľudia. Jess šiel domov, a keď nás vyhodili z reštaurácie, sedeli sme v mraze na lavičke a pokračovali v rozhovore.

Lauren bola gitaristka a hľadala speváčku, lebo chcela založiť kapelu. Ja som spievala na večierku s malou účasťou v Hoxtone a potrebovala som gitaristku. Na druhý deň sme začali v chate jej mamy skúšať cover verzie pesničiek skupiny Dead Kennedys v štýle bossanova a našu skupinu sme nazvali

„Zúriaca Pankhurstová“ podľa britskej bojovníčky za ženské práva. Neskôr sme to zmenili, hoci to bolo ešte nevysvetliteľnejšie, na „Sophie nevie lietať“. Náš prvý koncert sa konal v tureckej reštaurácii v Pinneri, no okrem jedného zákazníka boli všetci z našich rodín alebo spolužiačky. Potom sme vystupovali na najrôznejších miestach: vo foyeri divadla v Rickmansworthe, v schátranej stodole pri bare v Mill Hille, v kriketovom pavilóne pri Cheltenhame. Spievali sme na uliciach, kde neboli policajti. Vystupovali sme na každej oslave bar micva, kde boli ochotní nás pozvať.

Okrem toho sme mali spoločného koníčka a našli sme priekopnícku metódu multiplatformového obsahu MSN. Už na začiatku nášho priateľstva sme zistili, že obe sme kopírovali svoje rozhovory s chalanmi do wordového dokumentu, vytlačili sme ich, stránky sme vložili od karisbloku a večer sme ich čítali pred spaním ako erotický román. Považovali sme sa za čosi ako dvojčlennú Bloomsbury Group z MSN Messengera.

V čase, keď som sa spriatelila s Lauren, som odišla z predmestia do koedukačnej internátnej školy stodvadsať kilometrov severne od Stanmoru. MSN už nemohlo zasýtiť moju zvedavosť týkajúcu sa opačného pohlavia, potrebovala som vedieť, aké je v reálnom živote. Vyprchaná vôňa Polo Blue od Ralpa Laurena na ľúbostnom liste ma už neuspokojovala, nestačili mi ani cinknutia nových správ na MSN. Nastúpila som do internátnej školy, aby som si zvykla na chalanov.

(A chvalabohu, že som tam išla. Farly zostala na našej dievčenskej škole, a keď nastúpila na univerzitu, správala sa ako slon v porceláne, lebo nikdy predtým sa neocitla v spoločnosti chalanov. V prvý večer sa konala „semaforová párty“ – tí, ktorí neboli zadaní, si mali obliecť niečo zelené, zadaní zasa niečo červené. Väčšina z nás to pochopila tak, že stačí zelené tričko, ale Farly prišla v zelených pančucháčoch, zelených topánkach, zelených šatách a s obrovskou zelenou mašľou vo

vlasoch posprejovaných zeleným lakom. Rovno si mohla vytetovať na čelo CHODILA SOM DO BABSKEJ ŠKOLY. Budem navždy vďačná za tie dva roky, čo som si mohla nacvičovať komunikáciu s opačným pohlavím v internátnej škole, inak sa obávam, že by som sa tiež posprejovala zeleným lakom.)

No ukázalo sa, že nemám absolútne nič spoločné s väčšinou chalanov, zaujímali ma iba vtedy, keď som sa s nimi chcela bozkávať. A nijaký chalan, s ktorým som sa chcela bozkávať, sa nechcel bozkávať so mnou, takže som mohla zostať v Stanmore a naďalej si užívať vzťahy, ktoré som si vyfantazirovala.

Moje priveľké očakávania od lásky mali dva dôvody. Po prvé, bola som dieťa rodičov, ktorí boli do seba takmer trápne zaľúbení. Po druhé, filmy, čo som sledovala vo formatívnych rokoch. V detstve som bola dosť nezvyčajne posadnutá starými muzikálmi a v čase dospievania som bola absolútne závislá od filmov s Genom Kellym a Rockom Hudsonom, vždy som čakala, že chalani budú rovnako elegantní a šarmantní ako oni. Ale na koedukačnej škole som rýchlo vytriezvela. Napríklad na prvej hodine politológie som bola jedna z dvoch báb z celkového počtu dvanásť študentov a v živote som nesedela v miestnosti s toľkými chalanmi. Najkrajší chalan, o ktorom som vedela, že je notoricky známy lámač srdc (jeho staršieho brata, ktorý skončil školu rok predtým, prezývali Zeus), mi poslal popod stôl lístok, zatiaľ čo učiteľ vysvetľoval, čo je pomerné zastúpenie. Lístoček bol zložený, vpredu bolo nakreslené srdiečko, čo ma viedlo k domnienke, že je to ľúbostný list. Otvorila som ho s ostýchavým úsmevom. Ale keď som ho rozložila, uvidela som obrázok nejakej príšery a poznámku s vysvetlivkou, že to je netvor z *Pána prsteňov*. Pod tým stálo načmárané: VYZERÁŠ AKO ON.

Po víkendoch ma navštevovala Farly a vyvaľovala oči na stovky rôznorodých chalanov, ktorí chodili po uliciach, cez plecيا mali prehodené športové batohy a hokejky. Nemohla uveriť, že mám také šťastie a každé ráno sedávam v kaplnke

s chalanmi na dosah. No realita ma trochu sklamala. Chalani neboli takí zábavní ako baby, ktoré som tam stretla, ani takí zaujímaví a milí. A z neznámeho dôvodu som sa pri nich nevedela uvoľniť.

Keď som odišla zo strednej školy, prestala som používať MSN Messenger tak pravidelne ako kedysi. Počas prvého semestra na Exeterskej univerzite nastúpil Facebook. To bol skrytý poklad, pokiaľ išlo o chalanov online – a čo bolo najlepšie, všetky dôležité informácie o nich boli pokope na jednej stránke. Pravidelne som surfovala po fotkách kamošov z univerzity a pridala som si každého, ktorý sa mi na pohľad páčil; to rýchlo prerástlo do posielania správ a plánovania stretnutí na jednom z mnohých večierkov pri vodke alebo na penovej párty, ktoré sa konali v ten týždeň. Bývala som v univerzitnom areáli v meste s katedrálou v Devone, nájsť niekoho nebolo ťažké. Zatiaľ čo MSN bol čisté plátno, na ktoré som mohla maľovať svoje farbisté fantázie, správy na Facebooku boli reálnym nástrojom stretávania. Tak študenti objavovali svoj ďalší úlovok, tak si plánovali štvrtkové večery.

Keď som skončila univerzitu a vrátila sa do Londýna, prestala som telefonovať potenciálnym objektom lásky na Facebooku s presvedčivo agresívnym hlasom Avon lady, ale vymyslela som čosi nové. Vďaka kamoške alebo na párty som sa zoznámila s nejakým chalanom, zistila som jeho meno a číslo, celé týždne som s ním budovala písomný vzťah, posielala som mu esemesky alebo maily, až potom som si s ním dohodla druhé reálne rande. Možno to bolo tým, že šlo o jediný spôsob, ako niekoho spoznať. Vzhľadom na vzdialenosť, ktorá medzi nami bola, som mala dosť priestoru, aby som sa ukázala v čo najlepšom svetle – všetky dobré vtipy, všetky najlepšie vety, všetky piesne, ktorými som naňho zapôsobila, mi posielala Lauren. Ja som sa jej revanšovala piesňami, ktoré mohla

posunúť priateľovi, s ktorým si písala. Raz poznamenala, že si posielame dobrú novú hudbu za veľkoobchodnú cenu a posúvame ju svojím objektom lásky „s citovou prirážkou“.

Táto forma korešpondencie sa takmer vždy skončila sklamaním. Pomaly som si začala uvedomovať, že je najlepšie, ak sa prvé rande odohrajú reálne, nie písomne, inak rozdiel medzi tým, koho si predstavujete, a skutočnosťou narastá. Neraz som si niekoho vyfantazírovala a pridala som chémiu, akoby som písala scenár, a keď sme sa stretli v skutočnom živote, bola som zdrvivúco sklamaná. Ak sa to nevyvíjalo podľa mojich predstáv, predpokladala som, že dostal kópiu scenára, ktorý som napísala, a bola som frustrovaná, že agent mu očividne zabudol pripomenúť, aby sa ho naučil naspamäť.

Každá žena, ktorá prežila formatívne roky obklopená inými babami, vám povie to isté – nikdy sa nezbavíte predstavy, že chalani sú najfascinujúcejšie, najočarujúcejšie, najodpuzdujúcejšie, najbizarnejšie tvory na zemi. Sú rovnako nebezpeční a mytologickí ako snežný muž. Často to znamená, že ste nevyliciteľný rojko. Akoby nie? Celé roky som sedávala na múrikoch s Farly, hrubými gumenými podrážkami som kopala do tehál, usilovala som sa snívať, aby som sa odpútala od nekonečného pohľadu na stovky báb chodiacich okolo nás v rovnakých uniformách. Keď chodíte na dievčenskú školu, vaša predstavivosť dostáva zabrať, akoby ste trénovali na olympiádu. Zvláštne, ako rýchlo si zvyknete na intenzívnu žiaru fantázie, keď sa k nej tak často uchýľujete.

Vždy som si myslela, že moja fascinácia a posadnutosť opačným pohlavím trochu vychladne, keď skončím školu a začnem žiť, ale to som nevedela, že aj blízko tridsiatky budem rovnako bezradná, pokiaľ pôjde o mužov, ako keď som sa prvý raz prihlásila na MSN Messenger.

S chalanmi som proste mala problémy. Trvalo pätnásť rokov, kým som to napravila.